

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK — CONTICH

1. Drie maanden onder de Sneeuw. — 3. Sint Gregoriusdag op School. — 6. Een moedig Meisje. — 7. Karel Cogge. De Overstroming aan den IJzer. — 8. Het Wonderlijk Gezelschap. — 11. Het Kermismeisje. — 12. Willem Tell. — 13. Beter een lap dan een scheur. — 17. De Zinneloozen van Gheel. — 20. De Klok van Stuivekenskerke. — 24. Grapjes en Vroolijke Verhalen. — 34. Nog grapjes. — 35. Het kindje van de Zee. — 37. De Bezembinders van leit. — 38. De Vlucht in ne Koffer. — 41. De Gierigaard. — 43. De Veerman van 't Zwin. — 48. Eetlijk duurt 't langst. — 61. Strengte Winters. — 62. De Wees in Londen. — 63. Sinterklaas op de Heide. — 66. De Kinderen van den Smokkelaar. — 67. De Paaschklokken. — 69. Leelwtje van Damme. — 70. Van Alles Wat. — 71. Nieuwsgierig Aagje. — 79. De Verrassing van Oudenaarde. — 83. Op de Hooge Venen. — 85. De Overwintering van Nova Zembla. — 89. Hoogmoed komt voor den val. — 89. Het spook. — 95. De twee Weesjes. — 96. De oude Redder. — 97. De Vlucht. — 101. Toch beter Thuis. — 105. Ongeluk en Geluk. — 108. Bieke. — 109. De oude Mantel. — 110. Robinson Crusoe. — 113. De Rooversjongen. — 114. Nooit Vergeten. — 118. De Spion van den Molen. — 119. De Kinderen van den Dokter. — 120. De Ruwe Kerel. — Tweemaal gevonden. — 126. De Kerels van Lampernisse. — 136. Thijl Uilenspiegel. — 137. Oom Tom. — 141. De Kerstavond van Bertje. — 143. De Reis in de Wildernis. — 168. Een jonge Held. — 169. Jacob van Artevelde. — 170. De Overwinning van Karel. — 171. Genoveva van Brabant. — 172. De Avontuurlijke Reis. — 173. De Strijd met den Wolf. — 174. Een vræselijke Avond. — 175. De gevluchte Slaaf. — 176. In de Vliegmaschine. — 177. Een moedige Vrouw. — 178. Ontsnapt. — 179. Valsch beschuldigd. — 180. De Zoon van den Torenwachter. — 181. Terug bij vrouw en kinderen. — 182. De Reis van Columbus. — 183. De Schilder van Karel den Stouten. — 184. Het Spook van de Schelde. — 185. Het Avontuur in het gebergte. — 186. Jack de Cowboy. — 188. Hoe Jack prairieboer werd. — 188. De sterkste Voetbalclub. — 189. De Held van Fremeloo. — 190. De straf van 't Elzelareshof. — 191. De Cowboy van Fort Bell. — 192. Jeanne d'Arc. — 193. De Wandelende Deur. — 194. De Avonturen van Geeraard. — 195. Geeraard in Rusland. — 196. Dikke Dries. — 197. De Roode Knuppels. — 198. Rosa van Dennenburg. — 199. De Wolf van Ghistel. — 200. De bootooverde Molen. — 201. Zonderling gered. — 202. De Spaansche Furie. — 203. De Boeteling van Veurne. — 204. Een angstige Nacht. — 205. De Prins van Kakao. — 206. De dappere Elzie. — 207. De Avonturen van David. — 208. In en uit de Gevangenis. — 209. De Spion voor zijn Land. — 210. In het verwoeste Vlaanderen.

— PRIJS 60 CENTIEM. —

Vraag elke week het nieuwe boekje aan uw dagbladverkooper, want de reeks van deze veel gevraagde boekjes gaat gedurig voort.

Boekdrukkerij R. Bracke-Van Geert, Baesrode.

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Vierde druk.

Nr. 35.

A. HANS

Het Kindje van de Zee

A. HANS

HET KINDJE VAN DE ZEE.

I.

Was me dat een storm. Visscher Baltus bereikte zijn huisje achter de Vlaamsche duinen.

Baltus trad binnen. Moeder en vijf kinderen wachtten ongeduldig op hem.

— Vader! klonk het nu blijde.

— Goeden avond vrouw... dag kinderen allemaal! zei de visscher. Ik ben wat laat éh ! We werden op zee door den storm verrast.

— Ja, ik was zoo ongerust, sprak moeder. Maar Goddank, ge zijt daar. Is ieder binnen ?

— Gelukkig wel ! We hebben 't ergste niet gehad. Ik zou vroeger thuis geweest zijn maar we moesten Joris helpen. Hij had wat avarij aan zijn boot. En met het wilde weer was het een heele toer hem op sleeptouw te nemen. Maar hij ligt nu toch in de haven:

Moeder zette het avondeten op tafel. Vader moest hard werken om de vijf gezonde magen op tijd te voorzien... En met de ouders waren dat zeven personen

aan den disch. Blatus was dus visscher, doch met dit bedrijf kon hij geen schatten verdienen. Neen verre van daar. Maar vader werkte hard en moeder was ook vlijtig en spaarzaam. Gebrek was er dan ook niet en het gezin leefde tevreden in het huisje achter de duinen.

Na het avondmaal gingen de twee kleintjes te bed. De drie oudsten mochten nog een uurtje opblijven.

Het huisje schudde in den storm.

— Boos weer, zei Baltus. Gelukkig brandt het licht op den vuurtoren helder. Zoo weten de zeelui waar ze zijn en kunnen ze de gevaarlijke banken vermijden.

— Zijn er menschen nu op den vuurtoren, vader? vroeg Michel, de oudste, die elf jaar was.

— Zeker, de wakers zijn trouw op hun post. De vuurtoren, dien wij van hier zien, is die van Westcappel. Hij is eigenlijk een oude kerktoeren. Maar de kerk zelf is al lang door brand vernield. In de laatste jaren heeft men de vuurtorens veel verbeterd. In den ouden tijd, zoo heb ik gelezen, brandde men vuren op de duinen. Maar men kon die niet ver genoeg zien. Dan zette men vuurmasten...

— Wat waren dat? wilde Anna weten, het dochtje van negen jaar.

— O, niets anders dan een paal, waaraan een lantaarn hing. Zoo stond er heel lang geleden, wel over vijf honderd jaar, een te Blankenberghe; in dien mast was een aarden lamp met een wiek van hennep. Elken avond bestegen twee oude visschers en een jongen het duijn. De knaap klom op den «vuurmast», zooals men

de pers noemde, de visschers reikten hem alles aan, wat er noodig was, om te zorgen dat het licht helder scheen: de oliekruike voor 't vullen der lamp, een vod om de glazen te reinigen en eindelijk een brandend stokje, om de wiek aan te steken. Dan mochten de zeer lieden gerust zijn. Ze konden zien, waar ze landen moesten. Eens verkeerde het visschersgilde in rep en roer. De lantaarn van den vuurmast was verdwenen. Gestolen, ja gestolen... en verontwaardigd balde men de vuisten tegen de helaas! onbekende dieven. Wat ru? De ambachtslieden kregen werk. Er moest een nieuw kustlicht gemaakt worden. Men zou van de gelegenheid gebruik maken, om een goede verbetering in te voeren. De lantaarn werd zoo aan een koord bevestigd, dat ze neergelaten en opgetrokken kon worden. De jongen moest niet meer in den vuurmast klimmen. Zijn bediening werd afgeschaft. Eenigen tijd daarna hoorde men wie de roovers waren: de Wenduinen. De zaak kwam voor de rechtbank van Brugge en de bewoners van 't naburig dorp moesten de helft der onkosten van den nieuwen «vuurmast» betalen.

Later kreeg Blankenberghe een steenen vuurtoren. Nieuwpoort en Oostende hadden er al een. Te Nieuwpoort kunt ge dien ouden vuurtoren nog zien. Men noemde hem den vuurboet (1). Nu wordt hij niet meer

(1) Baltus vertelde dit voor den oorlog van 1914-18. In 1914 werd de oude vuurtoren van Nieuwpoort vernield.

gebruikt. Maar vroeger brandde men er riet en hout op. Zoo kon men verder uit zee het licht zien en weten waar de haven was. En voortdurend heeft men de vuurtorens verbeterd en dat was zeer nuttig. Velen denken, dat overal waar de zee het land bespoeld, de schepen kunnen varen. Maar dat is zoo niet. Onze geheele kust is zeer gevaarlijk voor de scheepvaart. Hoopen zand, die men banken noemt, strekken zich er uit. Deze dienen vermeden te worden. Geraakt een vaartuig op een bank, dan is het zeer moeilijk het weer vlot te krijgen. Al dieper en dieper zinkt het in 't zand. Sleepbooten moeten dan hulpe bieden en trachten het gestrande vaartuig weer in diep water te krijgen.

Maar helaas ! het gebeurt maar al te dikwijls dat hevige stormen het schip verbrijzelen.

Vóór kusten van andere landen liggen rotsen en klippen, waarop een verdwaald of ontredde vaartuig niet zelden tot splinters geslagen wordt of lek stoot.

Overdag ziet de zeeman de kust. Maar hoe zal hij zich des nachts behelpen? Om dan zijn weg te vinden kijkt hij naar de vuur- of lichttoren.

Sommige vuurtorens in vreemde landen, zijn op een rots in de zee gebouwd. De wakers wonen daar afgesloten van de kust. Nu en dan komt een boot met levensmiddelen en andere benodigheden. In den Winter als het lang aanhoudend stormt, duurt het soms weken eer zoo'n vaartuig aanleggen kan. Dan hooren de menschen daar niets van de buitenwereld. Maar als hun licht niet brandde, zouden er vreeselijke ongelukken

gebeuren met schepen, die op de rotsen stooten.

Ik heb in mijn jeugd de geschiedenis gelezen van Grace Darling, een Engelsch meisje. Zij had geen moeder meer, ook geen broeders en zusters, en woonde alleen met haar vader op een vuurtoren. Die toren stond op zoo'n rots, waarvan ik u vertelde. Zekeren nacht (1) werd Grace wakker. Ze hoorde kreten in het geloei van den wind. Er moesten menschen in nood zijn. Haar vader had een boot, maar de golven sloegen zoo wild tegen den toren, dat er niet aan te denken viel in het donker hulp te bieden. Gelukkig was de nacht al ver voorbij. Het meisje had haar vader gewekt. Beiden wachtten ongeduldig op het licht van den nieuwen dag. Bij de schemering zagen ze, dat op een andere rots een schip gestrand was.

— O, vader, zei Grace, misschien zijn er nog levenden aan boord. We moeten hen er af halen. Laat de boot in zee!

— Neen kind, dat kan niet. De vloed komt op en het stormt nog. We zouden zelf vergaan.

Vader was al een oude man.

— Dan ga ik alleen, zei Grace. Ik ben sterk en kan goed roeien.

— Kind, ge waagt uw leven, sprak haar vader weer.

— Ik zie beweging op het schip. Als we de arme menschen niet helpen, zullen ze verdrinken. O, vader, laat mij er heen varen, smeekte Grace.

(1) 6 September 1838.

De oude wachter kon niet langer aan die bede weerstaan. Hij liet den boot in zee en ging er met zijn dochter in. Samen roeiden ze. Ja, ze waagden hun leven! Ze moesten tegen geweldige golven worstelen. Maar dan zagen ze dat er nog negen personen op het voorschip waren. Hun tocht kon negen levens redden. Die gedachte gaf nieuwen moed. De oude man hijgde van vermoeienis. Grace roeide dubbel hard. Ze bereikten de rots. Maar nu was het gevaar niet verminderd. De boot kon zelf op de rots in stukken geslagen worden. De vuurtorenwachter sprong aan land want de schipbreukelingen waren te zeer afgemat om alleen te komen. De oude man moest hen steunen. Grace hield intusschen haar boot wat van de rotsen weg. Dat was moeilijk, maar het meisje deed het flink... Een voor een sukkelden de schepelingen aan... Grace kwam dan telkens dichterbij en trok den geredde naar zich toe. Eindelijk waren allen binnen boord. Ze lagen daar half, schommigen heel bewusteloos. Vader ook scheen uitgeput. En 't was dus Grace weer, die vooral moest roeien. Maar ze was zoo gelukkig de negen zeelieden op den vuurtoren te brengen. Ze zocht alle droge kleeren en ondergoed bijeen, lakens, dekens, kussens. De vuurtoren geleek nu wel een hospitaal. Twee dagen lang verpleegde het dapper meisje de geredden die nog ziek waren. Had ze nu maar hulp kunnen halen aan land. Maar de kust was ver af en de storm woedde nog acht en veertig uur voort. Eindelijk bedaarde het weer.

Grace gaf seinen en van wal kwam er een boot. De

geredden waren veel beter. Hoe dankten ze Grace en haar vader! Ze voeren nu mee naar de kust. In heel Engeland werd de geschiedenis bekend en men zond brieven gelukwenschen en ook geschenken naar den vuurtoren... En nu ik dit vertel denk ik aan een andere geschiedenis. Ik wil u laten zien, hoe er overal brave menschen zijn.

Op een rots bij de Engelsche kust woonde een weduwe. Ze had geen kinderen en sleet eenzaam haar leven in de verlaten streek. Ze was zoo arm, dat zij iederen dag hard werken moest voor haar kost.

Zekeren avond was zij bezig aan 't naaien. Opeens hilde de wind en de golven beukten de kust.

— Ik wilde gaarne een nuttig leven lijden, sprak de vrouw bij zichzelf. Zou ik geen anderen van dienst kunnen zijn? Het is zoo heerlijk menschen te helpen.

Ze dacht er aan dat er dikwijls schepen vergingen op de rotsen bij haar woning, daar er geen vuurtoren stond om de zeelieden te waarschuwen. En ze had soms noodkreten gehoord. Haar venster zag op de zee uit. Indien zij nu 's avonds en 's nachts een lamp voor het raam plaatste, zou die als een vuurtoren de arme scheepslieden behoeden voor de noodlottige rotsen. Maar ze was immers arm en elken nacht een lamp aanhouden, dat kostte geld!

— Als ik elken avond een uur langer werk kan ik genoeg verdienen om olie voor de lamp te koopen, zei de brave weduwe.

En ze zou haar plan dadelijk uitvoeren. Den volgen-

den avond reeds scheen de lamp voor het venster. Menig schip werd door de zorg der vrouw voor ondergang behoed.

Reeds vijf jaren had de eenzame weldoenster het licht ontstoken, zonder belooning en zelfs zonder hoop op belooning, alleen uit edelmoedigheid en naastenliefde. Maar men kende haar al. En de zeelieden, wier leven gered was, begonnen uit verre landen allerlei waren naar hun beschermster te zenden.

Zoo ontving de weduwe thee en zijde van China, koffie uit Indie, suiker, rijst en nog veel meer. Ze kon het meeste verkoopen en met het geld ondersteunde zij armen en zieken. De gedachte, dat zij wel deed, was haar eene genoegzame belooning. Zoolang de vrouw leefde brandde iederen avond helder de lamp voor het raam der eenzame woning. Later bouwde men op die plaats een vuurtoren.

De kinderen luisterden gaarne naar die vertellingen van vader. En ze hadden nog wel langer willen opblijven. Maar moeder zei, dat het bedtijd was. Gewillig gingen ze naar boven.

Wat raasde de storm! Zoo moest het ook geweest zijn toen Grace Darling de noodkreten hoorde op den vuurtoren.

De ramen kletterden, de wind hilde om het dak. Maar het huisje was sterk gebouwd. Gelukkig dat vader nu niet op zee zwalkte! De kinderen dachten echter aan andere zeelieden, die wel in dien storm worstelden. En ze zeiden het gebed op dat ze van moeder geleerd

hadden voor de schepelingen die in gevaar zijn.

Spoedig sliepen ze in. Vader bleef dien nacht op. Men kon nooit weten of er niet om hulp zou geseind worden. En dan moest dat toch opgemerkt worden. Hij ging van tijd tot tijd even buiten en kroop dan op handen en voeten de duinhelling omhoog. Maar hij bemerkte niets. De zee was een donkere vlek. Doch welk een lawaai maakten de golven! Het licht van Westkappel dat vooral de schepen voor Antwerpen diensten bewees, brandde rustig en helder.

II.

't Was morgen geworden. De storm bedaarde, al woei het nog sterk. Toen het licht werd ging Baltus naar 't strand. Plots schrok hij. Dichtbij zwalkte een groote roeiboot, maar de visscher kon niemand onderscheiden. Toch meende hij geschrei te hooren. Zeker lag een drenkeling uitgeput op den bodem van het vaartuig. De boot werd door de golven steeds nader gedreven. Baltus had zijn hooge waterlaarzen aan en stapte een eind in zee. Ja, hij hoorde duidelijker het gekrijt. Spoedig kon hij de boot grijpen. Niemand op den bodem! Maar vooraan in den kop was eene kleine afgesloten ruimte, een kajuitje, en daaruit klonk het geweën. Baltus trok de schuif open, die als deurtje diende. Hij keek verbaasd toe. Daar lag een kindje, van misschien twee jaar oud, warm ingeduffeld... en vastgebonden. En nu het meer lucht kreeg zette het nog grooter keel op.

— Waar mag dat arm schaap vandaan komen ? mompelde Baltus. Er moet toch een schip vergaan zijn ! En wat is er geworden van de menschen uit deze boot ! Ze hebben dat wicht toch niet alleen weggestuurd ?

Maar o, wie zou die vragen beantwoorden ! Baltus duwde de boot geheel op het strand. En dan nam hij het kind op, dat nu zweeg, en hij liep er vlug mee naar huis.

— Vrouw, vrouw, nu breng ik u wat verrassends, zei de visscher.

— Een kind !

— Ja.

En Baltus vertelde hoe hij het wicht ontdekt had... De kinderen omringden nieuwsgierig de vondeling, een meisje, zoo wat twee jaar oud. Moeder had het van haar man overgenomen.

— Misschien de eenige geredde van een schip, zei de vrouw medelijdend.

— Ja, dat kan best ! Weet ge wat, ik loop eens rap naar het dorp. Ik moet het toch aan den burgemeester vertellen. En wie weet, zijn er daar geen andere geredden gekomen, die ons nieuws kunnen geven.

— Ja, ga seffens en vraag ook aan den dokter dat hij eens komt. Hij moet dit arm schaap onderzoeken. Het ziet er wel gezond uit, maar wie weet, na zoo'n nacht op zee...

— Het lag kurkdroog in een soort kombuis. Maar ik zal den dokter spreken. Och, nog wat... ik ben waar-

lijk wat suf van al die ontsteltenis ! Eerste wat de burgemeester vragen zal, is of er bijzondere kenteekens zijn bij het kind.

— Wat bedoelt ge ?

— Wel kijk, het heeft een ketting om den hals...

— Ja, met een medaillon aan... Dat kan open... zie eens Baltus, een portretje... Een schoone vrouw... Zeker de moeder !

— Dat kan best.

— En zou ze verdrongen zijn ?

— Misschien wel !

— Hoe vreeselijk ! en de vrouw kreeg de tranen in de oogen.

De vondeling had kleertjes aan van fijn goed, gemerkt D. M. Andere kenteekenen waren er niet.

— Nu weet ik toch iets, zei Baltus en hij begaf zich op weg naar het dorp, dat twintig minuten van zijn huis lag.

Daar was niets buitengewoons gebeurd. De burgemeester hoorde het nieuws en beloofde eens te komen zien. De dokter zei hetzelfde. Aan het haventje had men niets bijzonders bemerkt. Er stonden eenige visschers, aan wie Baltus ook alles van de vondeling vertelde. Een half uur later kwamen de burgemeester en den dokter. Ze keken naar het kind, dat nu rustig in een wieg lag. De geneesheer oordeelde, dat het goed gezond was. De burgemeester nam het medaillon mee. Hij zou het portret laten namaken en in dagbladen verspreiden. Hij schreef ook de naamletters op.

— Wilt ge het kind houden tot ik nieuws krijg, vroeg hij dan. Ge zult er voor betaald worden. Het schaapje lijkt me toe van voorname familie te zijn.

Och, Baltus en zijn vrouw hadden nog aan geen geld gedacht. En zeker zouden ze het wicht verplegen. De burgemeester en de dokter gingen heen. De gestrande boot moest voorloopig tegen het duin blijven liggen. Op dit vaartuig stond geen naam.

's Middags kwamen vier kinderen uit school. Het jongste bleef nog thuis. De kleinen waren bang, dat de burgemeester het gevonden meisje meegenomen zou hebben. Maar gelukkig lag het nog in de wieg.

— Moeder mag het altijd hier blijven? vroeg Michel.

— O ja, éh moeder! drongen de anderen aan.

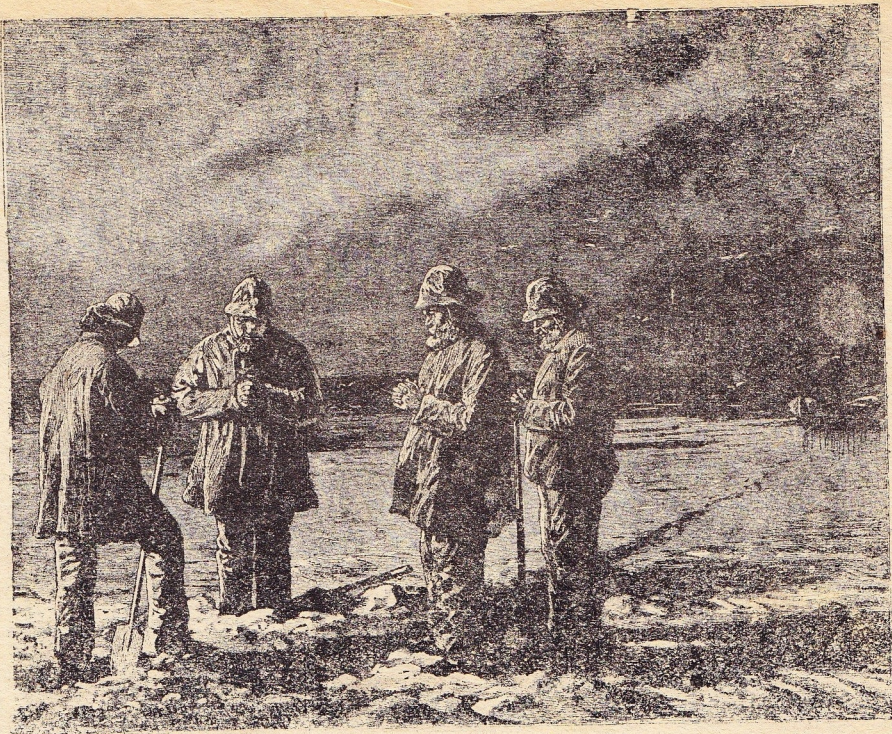
— Altijd, dat weet ik niet. We zullen hopen dat de vader en moeder nog leven of een van beiden. En aan zullen die natuurlijk hun kindje terug willen. Dat zou bij uw vader en mij toch ook zoo zijn!

Ja, dat begrepen ze allen wel.

Eenige dagen gingen voorbij. Zekeren morgen zag een herder, die bij de duinen zijn schapen hoedde, dat er een doode man op het strand lag. Het gebeurde wel meer, dat de golven eenigen tijd na een storm een lijk op de kust spoelden. De herder riep Baltus. Deze kwam zien. De doode moest een zeeman zijn, merkten de herder en de visscher aan zijn kleeding.

Het was een plechtig oogenblik. (blz. 18).

Het was een plechtig oogenblik.

— Wie weet is hij niet uit de boot geslingerd waarin ik dat kind vond, zei Baltus.

— Ja, dat zou wel kunnen, en nog met anderen, sprak de herder. Wilt gij het aan den burgemeester gaan zeggen? Ik kan niet van mijn kudde weg.

— Goed, ik zal het doen...

En weer nam Baltus den weg naar het dorp. De burgemeester luisterde aandachtig, riep zijn veldwachter en stapte met Baltus mee. Ze kwamen bij den doode. De veldwachter haalde uit de zakken een portefeuille met wat geld, een uurwerk, nog enkele voorwerpen zonder waarde, maar vond geen papieren. 't Was dus niet mogelijk uit te maken, wie de zeeman was. De burgemeester liet dan het gevondene naar het gemeentehuis brengen. Als er soms menschen opdaagden voor een onderzoek, konden deze die voorwerpen zien en erkennen of ze van een familielid waren.

Het lijk moest dadelijk begraven worden. De burgemeester zei aan Baltus, dat hij daarvoor mannen zou sturen.

— Over het kind heb ik nog geen nieuws, vertelde hij. Ik heb het bericht in de dagbladen laten zetten. Maar ja, de ouders of familieleden kunnen in een ver land wonen. We moeten geduld hebben.

— O, burgemeester, het kleintje is goed bij ons. We zullen kalm afwachten, wat er gebeurt, antwoordde de brave man.

De burgemeester groette en ging heen. Een uurtje later kwamen twee visschers, die gewoonlijk voor de

begrafenis van aangespoelden zorgden. Baltus en een buurman traden ook nader. Nu bestond in dien tijd bijna overal nog een misbruik. Men begroef de aangespoelde dooden waar men ze vond, dus op het strand. En er werd zelfs geen lijkkest gebruikt. Het was immers... maar een onbekende. En nog niet zoo heel lang geleden gebeurde dit ook wel aan onze kust. De visschers zelf vonden dan onbehoorlijk. Ieder mensch heeft recht op de laatste eer. En gelukkig is die gewoonte verdwenen. Men brengt nu zulke dooden naar de begraafplaats en legt ze in een kist.

Maar voor den zeeman, dicht bij Baltus' woning aangedreven, werd dus een graf op het strand gedolven. Men liet het lichaam er in neer. Dan stonden de visschers toch een wijl stil. En ze baden even. Het was een plechtig oogenblik. Ze voelden, hoe ook dit lot hun treffen kon. En ergens aan een kust of in een havenstad zou er door een moeder of een vrouw met kinderen geweend worden om dezen zeeman, die niet meer thuis kwam.

De visschers sloten het graf en gingen heen.

— — — — —

Maanden verliepen, maar de burgemeester kreeg geen bericht over de vondeling. Op zekeren dag kwam de veldwachter aan Baltus zeggen, dat de burgemeester hem wilde spreken.

— 't Is over dat kindje! zei hij. Wij hooren niets van de familie. En nu moet de burgemeester een besluit nemen.

— Wat dan? vroeg de vrouw.

— Ja, in de stad is er een gesticht, waar vondelingen opgenomen worden. Het schaap zal daarheen moeten.

Moeder keek Baltus eens aan.

— Wat is er? vroeg de visscher. Zeg het maar!

— Ik vind het erg, dat het kindje nu naar zo'n gesticht moet... Ik denk aan de onze... En wat zullen onze kinderen bedroefd zijn. Ze hebben hun nieuw zusje al zoo lief!

— Dus vrouw, ge zoudt het willen houden?

— Maar op uw eigen kosten, zei de veldwachter. Dan mag het.

— Baltus, wat denkt gij? hernam moeder. Ge moet al zoo hard werken voor de onzen.

— Wel vrouwtje, waar er eten is voor vijf, zal er toch wel zijn voor zes.

— Dat denk ik ook. Dus mag het blijven?

— Ja, ik zou er ook verdriet van hebben, als we het nu moesten afstaan. Ik heb het gevonden en ik ben aan het lief ding gehecht!

— Ga dan mee om het aan den burgemeester te zeggen, hernam de veldwachter.

De burgemeester vond alles goed. En de vondeling kreeg nu een naam. Het kind werd Elza genoemd, Elza Velge, zooals Baltus met zijn achternaam heette.

En wat waren de kleinen van Baltus verheugd, toen ze hoorden dat het nieuw zusje bleef.

Ja, aan onze kust zijn er ook brave lieden, juist als

Grace Darling en de arme weduwe, waarvan vader verteld had.

Elsje, zooals men het wichtje noemde, was het kindje van de zee... Uit de zee immers kwam het aangedreven, schreiend om hulp. En Baltus Velge en zijn vrouw hielpen het edelmoedig. Ze mochten van den burgemeester ook de boot behouden.

III.

Jaren gingen voorbij. Elsje groeide flink op. Ze werd nog altijd zeer bemind. En nooit voelde ze dat ze geen eigen kind was van Baltus en zijn vrouw. De ouders hadden het aan hunne jongens en meisjes verboden dit te zeggen. En in 't dorp zweeg men er ook over.

Nimmer had men iets van haar familie gehoord. En niemand wist uit welk land Elsje afkomstig was. Ze sprak nu Vlaamsch gelijk al de menschen rondom haar. Op school werd ze natuurlijk Elza Velge genoemd. En tot Baltus en zijn vrouw zei ze gewoon «vader» en «moeder».

Elza was thans twaalf jaar. Ze leerde flink, bleek vlug en verstandig, en hielp ook moeder bij het werk.

Michel telde nu een en twintig jaar en voer met vader mee. Hij was eveneens een flinke visscher geworden. Anna, de oudste dochter, thans negentien jaar, bracht met een zuster de gevangen visch naar de stad. Ieder in het gezin arbeide mee. En men had het

gebrek altijd buiten weten te houden. Elsje was nu de jongste. Vader en moeder beleefden veel plezier van hun kinderen. De familie Velge was een der voorbeeldigste van het dorp. In het nederig huisje heerschte een vroolijke stemming.

Het «kind van de zee» had toch een ander uitzicht dan de zonen en dochters van Velge. Elza was veel blonder. Maar zelf merkte ze dat niet op.

— — — — —

Op zekeren dag kwam Elsje geheel verslagen van het dorp. Ze was om boodschappen geweest. Toen ze in huis trad, zei ze:

— O, moeder, nu zegt Flip, dat gij mijn moeder niet zijt en vader mijn vader niet is !

— Flip... welke Flip ? vroeg ze.

— Flip Klop...

— O, die deugniet, die straatslijter, die lanterfant. Hij is zeventien jaar, maar werkt nooit. Er komt niets van die kerel terecht !

— Maar hoe kan hij dat nu zeggen, moeder !

— Och, luistert niet naar hem. In plaats van over een anders vader en moeder te spreken, zou hij beter zijn eigen moeder helpen. Die is arme weduwe en ze moet den luilak nog den kost geven. Trek u niets van Flip Klop aan ! Ga nu braaf wat gras snijden voor de konijnen.

Elsje vroeg niet verder en ging met een zak naar den graskant aan den weg.

Toen vader thuis kwam, vertelde moeder hem wat het kind gezegd had. Baltus ontstelde ook maar sprak:

— Ja, eens zal ze de waarheid toch moeten hooren.

— Maar nu nog niet ! Als ze ouder is ! hernam vrouw Velge.

Den volgenden avond kwam Elsje weenend thuis. Toen moeder vroeg wat er toch scheelde, zei het meisje snikkend :

— O, nu weet ik het ! Ralf heeft het mij verteld.

— Wat, kind ?

— Dat ik in een boot gevonden ben en geen vader en moeder heb. Ik ben een kindje van de zee.

Moeder keek haar man eens aan. Baltus gaf zijn vrouw een wenk. En moeder nam Elsje dicht tegen zich en vroeg :

— Heeft Ralf u van dat bootje verteld, lieveling ?

Ralf was de herder die in de duinen de schapen hoedde en tien jaar geleden den dooden zeeman op het strand gevonden had.

— Ja, moeder, antwoordde Elza. Ik zei dat van Flip en toen zei hij : « Ge moet het toch eens weten ».

— Welnu, ik zal u nu ook alles verhalen, hernam moeder. En schrei niet, want we hebben u zoo lief als ons andere kinderen.

Vrouw Velge vertelde dan, hoe een boot kwam aandrijven met een schreiend kindje... en vader dat kindje naar huis bracht... En Elsje luisterde naar haar eigen geschiedenis, voor zoover haar pleegouders die kenden.

Toen ze alles gehoord had sloeg ze moeder de armen om den hals en eenigen tijd zat ze zoo stil te schreien.

Den volgenden dag was ze weer al getroost. Maar van nu af scheen Elza veel stiller. Soms zat ze lang in 't duin te denken. Dan keek ze naar de zee. En zeker reinsde ze aan haar ouders, die ze nooit had gekend... Maar na dien dag ook, toonde ze zich nog teerder jegens de goede pleegouders, die haar buiten het gesticht hadden gehouden.

IV.

Weer verliepen twee jaren. Op een avond zat Elsje als naar gewoonte in het duin. Een dame en een heer naderden langs het pad. De dame bleef eensklaps staan. Ze zei opgewonden iets tot den heer. Het was in een vreemde taal. De dame kwam nader. Scherp keek ze Elza aan... En toen... Ja, het meisje schrok ervan... toen begon die dame te weenen en ze kuste Elsje. Ze sprak druk, doch het was alles voor de vondeling onverstaaenbaar. En toch scheen het Elza of ze dadelijk van die vreemde vrouw hield.

— Waar woont gij ? vroeg de heer in 't Vlaamsch.

— Daar in dat huisje, antwoordde Elza. Bij Baltus Velge !

— Zijt gij zijn kind ?

— Ja... of eigenlijk ben ik een kind van de zee, maar Baltus heeft mij bij zich genomen.

- Waarom zegt ge dat ge een kind van de zee zijt?
- Omdat vader mij in een boot gevonden heeft.
- Al lang geleden?
- Twaalf jaar.
- En waar zijn uw eigen ouders?
- Dood denk ik.

De heer scheen zelf ook ontroerd. Hij sprak weer in de vreemde taal met de dame. En deze kuste Elza nog onstuimiger. Maar de heer nam de dame mee naar de woning van Velge. Baltus was thuis. Hij en zijn vrouw keken verbaasd op, toen er zulk deftig bezoek kwam.

— Mogen wij u even spreken? vroeg de heer.

Baltus stuurde de kinderen buiten. Moeder beefde wat; ze scheen te voelen dat het voor Elza was, dat die vreemde menschen kwamen. De dame zat op een stoel te weenen.

— Buiten hebben wij een kind gezien, sprak de heer. Dadelijk bemerkte deze dame, dat het op haar man geleek, en ze voelde, dat ze eindelijk haar eigen dochtertje terug gevonden heeft.

— O, die dame heeft het gezicht van het portret in het medaillon, riep vrouw Velge uit.

Ze stond op en uit een lade haalde zij het kettingje met het medaillon, dat door den burgemeester terug gegeven was. En in haar vreemde taal riep de dame dat ze nu niet meer twijfelde. Zelf had ze het medaillon om den hals van haar kindje gehangen.

De heer, die wel Vlaamsch kende, vertaalde die

woorden. Vrouw Velge had de kleedjes van de vondeling bewaard en haalde die nu eveneens voor den dag. Weer bewijzen. O, de letters D. M. : Dora Manshof... het waren die van 's kindjes naam.

— Goddank, eindelijk, eindelijk na al die jaren heb ik mijn kind terug gevonden! juichte de dame in haar taal.

Nu deed Baltus zijn verhaal. Hij vertelde ook hoe de burgemeester het bericht in de dagbladen gezet had.

— Mijnheer en mevrouw Manshof woonden in Portugal, verhaalde dan de heer. Mijn zuster, want ik ben de broeder van mevrouw hier en dus de oom van uw Elza, en mijn schoonbroeder zijn beiden uit Noorwegen. Maar mijnheer Manshof had een scheepvaartkantoor gevestigd op de Portugeesche kust. Twaalf jaar geleden brak daar een vreeselijke besmettelijke ziekte uit. Mijn zuster werd ook ziek. Dora, haar kindje, was toen bijna twee jaar. De moeder vreesde dat het ook krank zou worden. En ze wilde het naar Noorwegen sturen bij de grootmoeder. De vader kon zijn zieke vrouw niet verlaten. Hij vertrouwde Dora toe aan een brave kindermid. Deze zou de reis naar Noorwegen op het jacht van mijnheer Manshof doen. De jacht had een goede bemanning. Maar helaas! het is dus vergaan in den geweldigen storm... Wij hoorden er nooit meer van. Mijn zuster genas, maar haar man, die haar vol liefde verpleegde, werd zelf door de ziekte aangetast en stierf. Mijn zuster viel weer in en wel twee jaar heeft

ze in een gesticht gelegen, zwak van zinnen, en geheel uitgeput. Ze was alleen in het vreemde land. Onze moeder was intusschen ook overleden en ik woonde in Amerika. Zoo is 't gekomen dat wij niets van de inlichtingen over het gevonden kindje vernamen. Toen mijn zuster eindelijk geheel hersteld was en naar Noorwegen terugkeerde, had ze toch nog hoop. Ze heeft jaren geschreven en gezocht. Maar wij meenden dat het jacht een anderen koers gevolgd zou hebben. Het moest een haven op den Westkust van Engeland aanc. Dus, daar had vooral ons onderzoek plaats. Het doen. Dus, daar had vooral ons onderzoek plaats. Het ven. Veertien dagen geleden las ik een oud tijdschrift en daarin stond een plaat met een verhaal van een kindje, dat hier in Vlaanderen in een boot aandreef. Het was misschien een vertelling, geschreven door iemand die de berichten van uw burgemeester gelezen heeft. Ik dacht dadelijk aan Dora. In dat tijdschrift stond de naam van uw dorp vermeld. Mijn zuster en ik besloten dadelijk naar hier te reizen. Op het dorp hoorden we dat de vertelling waarheid bevatte. Men wees ons den weg naar uw huis. Ge kunt denken dat mijn zuster veel hoop had. En toen zag ze het kind op het duin... het evenbeeld van den vader. Nu moeten we niet meer twijfelen.

Baltus en zijn vrouw hadden diep ontroerd geluisterd. Thans moest alles aan Elza bekend gemaakt worden. Het kind was nog buiten.

Dan keek ze naar de zee. (blz. 23).

Moeder Velge ging Elza halen en bracht haar binnen. Mevrouw Manshof beheerschte zich.

— Elza, zei vrouw Velge, nu hebben we uw moeder teruggevonden of liever, uw moeder heeft u gevonden.

Het meisje keek wat verlegen naar de dame. Het was alles zoo vreemd. Maar hare echte moeder strekte de armen uit en drukte haar kind tegen zich. En plots was het voor Elsje of al dat vreemde verdween, of ze die dame al heel lang kende.

Mevrouw Manshof dankte snikkend de goede pleegouders. Jammer, dat ze niet rechtstreeks tot elkaar konden spreken. Baltus ging dien avond nog met den heer naar den burgemeester. Het zakuurwerk van den dooden zeeman werd nog altijd bewaard. In de kas stonden de letters E. W. gegrift.

— Eric Wiebe, riep de heer ontroerd uit. Hij was de kapitein van het jacht. En zeker heeft hij bij de schipbreuk Dora willen redden. Hij legde haar in dat komhuis. Zelf zal hij met de anderen uit de boot geslagen zijn.

— En misschien zijn allen niet in den boot geraakt, zei Baltus.

— Eric Wiebe heeft toch zijn taak vervuld en toen is hij komen rusten bij het huis waar Dora als kind opgenomen was.

De heer en de dame overnachten in de kleine wo-

ring. Op de vreugde lag voor de familie ook een schaduw.

Zou Elsje — men was nog niet gewoon aan den nieuwen naam — nu voor altijd weggaan? Het zou dan voor Baltus en zijn vrouw zijn of ze een eigen kind verloren, voor de broers of een echte zuster wegging.

Maar Elsje zelf kon niet van hen scheiden, En den volgende morgen zei ze :

— Moeder kan hier ook komen wonen !

Mevrouw Manshof en haar broeder spraken eenigen tijd. En toen namen ze een besluit. Mevrouw Manshof zou aan de duinen een villa bouwen. Het was haar gelijk waar ze woonde, nu ze haar kind terug had. En ze begreep, dat ze Dora niet van haar pleegouders mocht verwijderen. Over die beslissing waren nu allen verbeugd.

Mevrouw Manshof wilde Velge beloonen. Maar Baltus wilde geen geld aannemen. Elsje wist echter raad. Michel zou trouwen, doch hij had nog geen boot om zelf visschersbaas te worden. Zulk een boot kostte voor de nederige lieden zeer duur. Mevrouw Manshof ging naar den scheepsbouwer en bestelde voor Michel een flinke sloep. Een broer was medeigenaar. En toen de sloep gebouwd was, werd ze «Het Kindje van de Zee» genoemd. Ook Anna wilde binnen kort in 't huiswielijk treden en ze kreeg van Dora's moeder een nieuw huisje. Een jongere broer bleef bij vader aan boord. Baltus en hij ontvingen een nieuw stel netten en ook een pakhuis, om er visch te drogen. Zoo konden ze

hun bedrijf uitbreiden. Het kindje van de zee leek nu wel een fee uit de zee, die goede gaven uitdeelde.

De jongste van het gezin mocht met Elsje leeren. Toen de nieuwe villa gebouwd was kwam er een jufvrouw om aan de kinderen onderwijs te geven.

Mevrouw Manshof kende al spoedig Vlaamsch. Haar broer was naar Noorwegen teruggekeerd. Hij behoefde nu geen vertaler meer te zijn. Dora leerde ook Noorsch.

Wat was Dora Manshof gelukkig ! Ze had nu goede pleegouders en een liefderijke moeder. Ze woonde in de villa, maar elken dag kwam ze in het visschershuis. Ze bleef nederig en eenvoudig. Dikwijls als ze met moeder bij het raam zat en ze zagen, hoe de zon in zee onderging, vertelde Mevrouw Manshof van vader, die in de Portugeesche stad rustte.

Op een vroegen morgen waren Baltus en twee visschers naar het strand gegaan. Ze zochten er het overblijfsel van Eric Wiebe. Het duurde eenigen tijd eer ze de juiste plek gevonden hadden.

En de trouwe zeeman werd dan in een kist naar het kerkhof overgebracht. Alle visschers waren bij den uitvaartdienst tegenwoordig. Mevrouw Manshof liet op het graf een zerk plaatsen.

— EINDE. —